

לאה גולדברג

חמישה פזמונים

את חמשת הפזמונים הנדפסים כאן – ככל הידוע לי וככל שעלה בידי לברר – לראשונה, כתבה גולדברג עבור ערב מערכונים שכתב וביים יצחק נוז'יק ושנערך בתיאטרון 'המטאטא' ב-1943 תחת הכותרת 'המת החי'.
י.ג.

השמש – שלושה פזמונים

.א.

מענין לענין,
ממוסד למוסד
המוסדות הם רבים,
פּרְצוּפּם הוא אָחַד.
כי פּרְצוּף הַמוּסָד –
זֶה פּרְצוּף שֶׁל מַמֵּשׁ –
מֵיֶצֶג לְעוֹלָם
עַל יְדֵי הַשֶּׁמֶשׁ.

אָמְנָם עוֹמְדִים מְאַחֲרֵיו
הַמְנַהֵל וּמְזַכֵּרֵיו,
וּמוֹכֵן,
גַּם הַסֶּגֶן
וּסְגָנוֹ
שֶׁל הַסֶּגֶן.
יוֹשְׁבֵי-רְאשִׁים קוֹרְטוֹרִים

דירקטורים דוקטורים
לבלרים סטוטופיסטים
ארכיביסטים ארכילסטים
סוציאליסטים וסטיליסטים
דורנליסטים מורליסטים
כל מיני קרימינליסטים

אך אם רצית בעסק של ממש
קום, ברח דודי,
אל השמש!

ב.

הוי, אזורח נאמן,
במוסד אל תביט.
אל תביט בקנקן,
הסתכל במגבית.

זהו עסק נכבד,
זהו עסק חשוב,
כי מגבית היא סיסמא
לקיום הישוב.

אין זה אסף נדבות,
אין זה כסף – זה כבוד!
נשמה לאמית
מתבטאת
במגבית:
לחיל ולחילת, יום האם ויום הילד,
גרן צדק, גרן ישר,
גרן דחק, גרן עשר,

יער סולד ובגן של רפת
ליגה "נו" והשקפת
ב'יסוד' וב'קמת' –
הרשימה לא מסתיימת,

אך אין זו שנוניות, זה
עסק של ממש
ומפני כך גם למגבית
דרוש שמש!

.ג.

יש נשיא למוסד,
זהו תאר מזהיר,
אך אבוי לנשיא
בלעדי המזכיר,
כי תכרח להודות,
כי תכרח להפיר,
כי עקר המוסדות
הוא תמיד המזכיר.

כי עומדים מאחוריו
כל ספריו ומספריו,
הוא, מוכן, אינטריגן,
לטובת הענין.
ושולט הוא, ומושל הוא
ומחשב הוא ומנהל הוא
וגוער ומתחצף הוא
על דוקטורים, דירקטורים
יושבי-ראש וקורטורים
על סגנים, חברי הועד,

צל חכם וחסר דעת.

הן במוסד רק המזכיר מושל ממש
אף בכל זאת –
העקר הוא השמש!

•

חשף ליל בתבל
חשף חשף עד אפסים
גנגטרי ישראל,
קומו צאו בשם שמים.

מלאכי השרת
צאו בלילה ונצליח,
כבר הגיעה העת
להביא את המשיח.

ואם הוא תעקש
נחטפנו, נחטפנו,
בפצצות ובאש
נביאנו, נביאנו!

לא לשוא גם בכתב
יש פסוק אשר מבטיח:

דור אשר כלו חייב
הוא יביא את המשיח.

וְהַתְּרַבּוּת
וְהַסְּפָרוֹת,
סְפָרִים בְּכֹל שָׁבוּעַ,
יֵשׁ סֵפֶר כָּאֵן
כֹּל כֶּן לְכֶן
וְגַם תִּכְנֹו יְדוּעַ.

סְפָרוֹת כְּזֹאת,
בְּלִי הַפְּרָזוֹת,
בְּנוּיָה עַל טְרִיק פִּקְח !
כִּי הִיא תִסְגֶּר
אֶת הַדְּלָתוֹת
מִמָּשׁ כְּדָמִי מִפְתַּח...

כִּי הָעוֹלָם אֵינּוּ כְּלִבִּי,
כִּי הָעוֹלָם אַחַר הוּא, תְּחִיבִי,
כִּי בְּעוֹלָם יֵשׁ קֶדֶם לְכֶרֶר
אִם כְּבָר סֵלֶק מִשָּׁם דְּיָר אַחַר.